

Arrest

**nr. 126 510 van 1 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2014 met referentenummer 41625.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. PIRARD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 26 augustus 2013 te Tongeren een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Tevens op 26 augustus 2013 dient verzoeker een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 februari 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 24 februari 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.08.2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: India

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- enkele verklaringen op eer door derden. Echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Het door conculant aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

De Staatssecretaris stelt evenwel ten onrechte dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Ten onrechte stelt de Staatssecretaris dat verzoeker niet op afdoende wijze zou aangetoond hebben een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste twee jaar met de partner zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de Wet van 15 december 1980.

Verzoeker zou onvoldoende bewijs aangebracht hebben van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van ten minste 2 jaar.

Verzoeker zou onvoldoende bewijs bijgebracht hebben van het feit dat men elkaar ten minste twee jaar kent en voorafgaand aan de aanvraag men elkaar driemaal zou ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer zouden betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken zouden samengeleefd hebben voor de aanvraag of dat zij geen gemeenschappelijk kind zouden hebben.

Overwegende dat in casu betrokkenen wel een gemeenschappelijk kind hebben zoals blijkt uit de bijgevoegde documenten:

- verklaring van Dr. [M. H.] waarin geattesteerd wordt dat de bevalling voorzien is voor 9 april 2014
- verklaring van mevrouw [S. K. K.] van Belgische nationaliteit, waarin bevestigd wordt dat de heer [S. P. D.] de natuurlijke vader is van het kind waarvan de bevalling voorzien is rond de datum van 9 april 2014
- attest van zwangerschap van mevrouw [S. K. K.]
- samenstelling van het gezin dd. 26 februari 2014
- getuigschrift van woonst dd. 26 februari 2014
- aangifte van erkenning dd. 6 januari 2014
- verklaring van wettelijke samenwoning dd. 26 augustus 2013
- afschrift loonfiches van mevrouw [S. K. K.]

Dat verzoeker dan ook terecht de schending van het redelijkheidsbeginsel inroept en dat het middel in deze mate gegrond is."

2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker betoogt dat wel degelijk sprake is van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, nu hij en zijn Belgische partner een gemeenschappelijk kind hebben. Hij verwijst hiervoor naar verschillende stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift waaruit blijkt dat zijn partner zwanger is en hij is overgegaan tot de erkenning van het kind.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. Verzoeker liet na de thans door hem gevoegde stukken betreffende de zwangerschap van zijn Belgische partner en de erkenning door hem van het kind over te maken aan het bestuur voorafgaand

aan het nemen van de bestreden beslissingen. Het komt nochtans aan de aanvrager toe die zich beroept op een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de stukken die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu bij zijn verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Ter terechtzitting betwist verzoeker niet dat de voormelde door hem in het kader van huidig beroep aangebrachte stukken niet voorlagen bij het bestuur toen dit de bestreden beslissingen nam.

De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS